

fra Assens gøre en lille Bemærkning, som refererer sig til en Udvalgte i hans Foredrag i Gaar. Det ærede Medlem sagde, at den danske Nationalsang er: „Kong Christian stod ved højen Mast“, som er hentet fra Ewalds „Fiskerne“. Det kunde være paa sin Plads for en Gangs Skyld at slaa fast, at det ikke er rigtigt, at det ikke er Sangen mod de bekendte Linier: „Hans Væрге hamrede saa fast, at Gothens Hjulm og Hjerne brast“, som er vor Nationalsang, men det er den Sang, i hvilken der staar om „ædle Kvinder, skønne Møer og Mænd og raske Svende“, altsaa: „Der er et yndigt Land“, som er vor Nationalsang. Jeg vil gerne ved denne Lejlighed understrege det, idet jeg i øvrigt ikke tror, det ærede Medlem vil protestere mod denne Opfattelse. „Kong Christian stod ved højen Mast“ er Kongesangen, og som saadan skal den vedblive at eksistere, saa længe der er noget, som hedder Kongeriget Danmark.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem fra Vedby (Søren Svendsen), at det ikke nytter at diskutere, hvorvidt Kunsten har saa stor folkelig Betydning, som jeg mener, eller saa ringe folkelig Betydning, som det ærede Medlem mener. Jeg tror, at vore Mønstre i den Henseende fjerner sig stærkt fra hinanden. Vi har for 20 Aar siden diskuteret det samme Spørgsmaal, dog vil jeg for den Sags Skyld gentage, hvad jeg udvalgte i Gaar, at med det Indblik, jeg har i Proletariatets, i hele Befolkningens Opfattelse af, hvad der er Liv, kan jeg ikke komme bort fra, at hvis man indskrænker vore Interesser til kun at producere og konsumere, bliver Livet saa fattigt, at det ikke er værd at leve; men den store Kunst, ja, den mindre Kunst, alt, hvad der bidrager til at forædle og begejstre og gøre Mennesket glad, har saa overordentlig Berettigelse, at det maa sidestilles med Kampen for Brødet. Det er det; jeg har hævdet i Gaar, og det vil jeg gerne tillade mig at sige igen i Dag, og jeg er overbevist om, at naar ærede Rigsdagsmænd, der har Adgang til det kongelige Teater, sidder og overværer et stort Skuespil, der skildrer Livets Rørelser, eller hører en Opera med klangfuld, herlig Musik, saa tænker de i deres Sind akkurat ligesom jeg, og de gaar ikke fra Teatret uden at være blevet beriget, og uden at der er vakt nyt Liv hos dem, som betyder noget ogsaa for den Gerning, de udfører.

Ellers skal jeg ikke komme ind paa nogen nærmere Diskussion med det ærede Medlem. Jeg vil blot sige til ham i Anledning af hans Omtale af Musikken, som han skænkede en ganske særlig Interesse, at jeg

elsker selvfølgelig som han Musikken, og det lige fra Dansemusik til Orgelmusik. Alt, hvad der gør frisk og frejdig, alt hvad der lykksaliggør, og alt, hvad der stemmer Sindet til Alvor, alt har sin Berettigelse, og netop fordi Musikken har saa stor og en lig Indflydelse, vilde jeg ogsaa i denne Debat tillade mig at gøre et lille Stykke Arbejde, at komme med et lille Indlæg for, at ogsaa Musikken saa kunde tages op til Betragtning under den videre Forhandling om det kongelige Teaters Forhold.

Asger Karstensen: I en Sag som denne tages der jo ikke Partistandpunkt, og de enkelte Medlemmer af de respektive Partier kan altsaa tage det Standpunkt, de mener rigtigst overfor selve den Sag, der foreligger. Jeg vil da gerne tillade mig et Par korte Bemærkninger, som ikke skal berøre Sagens kunstneriske Side; der erkender jeg, at jeg vistnok er ganske blank. Jeg skal ikke blande min Røst i Koret fra de Sider her i Salen, hvor man med Forkærlighed har beskæftiget sig med denne Sags kunstneriske Side. Jeg skal blot gøre en Bemærkning angaaende den økonomiske Side ved Sagen. Jeg erkender fuldt ud, at ogsaa vi, der meget sjælden gaar i Teatret, skylder Kunsten et afgørende Hensyn, og at det danske Folkesamfund ikke kan staa overfor en Opgave som vor Nationalscene med smaatskaarne økonomiske Synspunkter, der f. Eks. førte os ind paa den Betragtningssmaade, at det kongelige Teater skulde kunne betale sig, og at Nationen ikke burde yde passende Ofre for at opretholde Nationalscenen. Jeg tror overhovedet ikke, det bliver muligt at rejse Nationalscenen paa et nyt Grundlag, selv om dette var det fortræffeligst mulige, uden at Staten vil komme af med ret betydelige Beløb dertil. Bl. a. vil man komme af med disse Penge, fordi enhver Statsinstitution, enhver kommunal Institution ikke drives saa godt, saa intensivt som private Virksomheder; her træffer man det samme Forhold som paa alle andre Omraader. Men alligevel er der et økonomisk Moment i Sagen, som det forekommer mig Skatteyderne har et billigt Krav paa, at der bliver taget Hensyn til, og jeg vilde da gerne i denne Debat tage Ordet for, at man ikke under den meget om sig gribende Diskussion om Sagens kunstneriske Sider ganske glemmer det økonomiske Spørgsmaal.

Jeg kan ikke nægte, at jeg altid bliver noget urolig, naar jeg hører Kunstnere og kunstelskende Naturer beskæftige